

нују по целој старој Македонији, у већем делу Тракије, и старо дунавске провинције Мезије, која се сад искључиво бугарска зове».

Слѣдѣ нѣколко пасажа слѣдва:

«Држава Бугарска која е четир стотине година дуго с Византијском царвином крваве борбе видила, заузимала је за време свог наивѣћег раширења не само горе речене провинције на југу Дунава, већ и стару Дакију, и велики део Угарске, коју пак опет доцније изгубише у борби с Мађари, па као што Ердељ припаде Мађарима, тако падоше и јужне провинције Македонска и Тракија кад и кад Византијским царевима».

Бугари. Прев. **Лука Поповић. Јавор**, број 23, 6 Јуна 1876, стр. 722.

1877.

Изъ докладната записка на М. С. Дриновъ до князь Черкаски. (Народна Библиотека, папка № 5).

„Продолжительное и разностороннее изучение сербско-болгарскихъ отношеній привело меня къ заключенію, что самымъ удобнымъ и самымъ справедливымъ политическимъ разграниченіемъ между сербами и Болгарами было бы слѣдующее: нынѣшняя восточная граница сербскаго княжества отъ устья рѣки Тимока до мѣстечка Суповца, далѣе рѣка Болгарская Морава, приблизительно, до сѣверной границы Вранскаго Округа, затѣмъ линія проведенная съ этого мѣста до Кара-дага и наконецъ Кара-дагъ и верхняя часть Шаръ-дага.

За неимѣніемъ подѣ руками здѣсь, въ Боготѣ, того матеріала, на основаніи котораго я пришелъ къ указанному заключенію относительно политической границы между Сербіей и Болгаріей, я въ настоящее время могу привести въ пользу ея лишь самыя общія соображенія.

Возможныя со стороны заинтересованныхъ сторонъ возраженія противъ предлагаемой границы могутъ касаться лишь Призренскаго, Приштинскаго, Скопійскаго и Нишскаго санджаковъ, изъ коихъ первые два граница